

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

עלון מס' 1579, 27/05/2022, אייר תשפ"ב

צילום: דובי שושני

עֲמָרִים נָבִיא הַגֶּרְנָה, בַּר בָּאֶסֶם נֶאֱגֶרְנָה, שִׁבְלִים, שִׁבְלִים שִׁבְלִים...

שבועות תשפ"ב

פתיח

דשא קיבוצי הוא מוסד כמו חדר אוכל, כמו בית התרבות או כמו חג הביכורים, ולכן מפתיעה אותי היד הקלה על ההדק של אלה שמתוקף אחריותם הציבורית מחליטים 'מטעמי חיסכון' שלא להשקות את הדשאים כלומר לדחות את ההשקיה עד להודעה חדשה, כי להבנתם דשא יודע באופן מפתיע להתאושש. זה מזכיר לי סיפור ידוע על סוס בעיירה גליציאנית, שבעליו נקלע לקשיים כלכליים, והחליט להפחית ממזונו של הסוס. עבר שבוע, הסוס נראה במיטבו, חלפו שבועיים והסוס עדיין עמד על רגליו. חשב הפריץ להפחית כמות נוספת, אלא שאז, מעשה שטן, נפח הסוס את נשמתו, ולבעליו לא נותר כסף לקנות סוס אחר תחתיו...

אז כדי שאנחנו לא נעמוד בפני אותה דילמה גליציאנית, כדאי שנפתח קצת מים לדשאים המסכנים (גם הניראות חשובה) בטרם יהיה מאוחר מדי. חג הביכורים בפתח, הבריכה עוד מעט נפתחת והקורונה מאחורינו כאילו לא היתה כאן מעולם. אז נאחל לעצמנו שנה עם מחירי פירות וירקות "שפויים" שהריבית לא תקפוץ גבוה מדי, ושהחקלאות שלנו תמשיך ותשגשג.

אבנרן

חג שבועות שמח!

דבר יו"ר הקיבוץ

חג שמח קהילה יקרה,

בחג השבועות נהוג היה לעשות "בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה", כלומר להתחיל ולראות פרי מעמל הידיים שהחל בזריעה של תחילת החורף, ולעשות כך עד חג הסוכות – אז נאספו אחרוני היבולים, והחלה הכנת השדות לעונה הבאה, וחוזר חלילה.

ובמועד זה, נהוג היה לברך ולהעלות קורבנות – גם כדי להודות על מה שניתן לנו, וגם כדי שתהא העונה שופעת וברוכה.

מאז אנחנו כבר לא מסתמכים רק על גידולי בעל, אלא משקים את הארץ ומשנים את מחזורי הגידול, מגדלים גם גידולים שלא התפתחו בטבע הארץ ישראלי ונותנים פירות גם בחורף, ובכלל – עושים הרבה דברים שאינם גידולים חקלאיים בלבד...

ובכל זאת, לא יזיק לעתים לנצל את המועד להודות על מה שניתן לנו ולברך את העתיד לבוא, וכמו במחזור לוח השנה היהודי – להיזכר ולהאמין שאנחנו לא במעגל שחוזר על עצמו שוב ושוב, אלא שבכל שנה אנחנו מתחילים מנקודה גבוהה יותר מזו שקדמה לה.

וכן, לא כולנו חברים באגודה החקלאית, ולא כל החברים בה חקלאים – אבל כקהילה שחיה בסביבה חקלאית לא ניתן להתעלם מההשפעה שיש לזה על תבנית הנוף שלנו.

אז למה אני מתכוון ועל מה נברך?

גידולי השדה נכנסים לעונה ה"חמה". האבטיח יתחיל להיאסף, החיטה שהושארה לגרעינים נקצרת, השעועית נקצרה ועוד. במטעים הסתיימה לא מכבר עונת האבוקדו, ולפני שנרגיש תתחיל חדשה, המנגו לקראת קטיף, והבננות מתקרבות לשיא. הפרות מניבות חלב בנחת בבית רימון ובעלי הכנף צועדים כבני מרון לבית שאן.

בשדות העוטפים אותנו נראה הכל ירוק, אבל בפנים סוער וגועש.

בחקלאות הצמחית ובעלי החיים כאחד, אנו פועלים בסביבה דינמית כמו שלא היתה מעולם. שאלת הגלובאליות מול הלוקאליות מתחדדת לאור הבעיות בשרשראות האספקה העולמיות. המגמה של ארה"ב להחזיר תעשיות הביתה, ובעיקר המלחמה פחדשות. וכמו תמיד בארץ – בעיקר איומי

הרגולטור, לחצים וחסמים. אנו עסוקים בניתוב הספינה שלנו בתוך הים הסוער הזה – ומבינים כי מי שלא יגיב בזריזות, מי שלא יצבור מהירות וכוח, מי שלא יבין כי יש גם איומים שלא ניתן לצפות אותם – פשוט לא ישרוד; ואחת הדרכים להתמודד עם זה היא לשתף פעולה עם יצרנים אחרים ולחבור לחוליות נוספות בשרשרת הערך. ישנם תחומים בהם התחלנו ליישם זאת לפני שנים רבות (למי שתהא למה אין פה רפת), ישנם שהתחלנו לאחרונה, וישנם שעוד טרם מצאנו להם את הנוסחה. בהובלת ישי שפירא אנחנו עוסקים בזה בזירה המקומית ובזירה האזורית.

אם יש ברכה שנישא כולנו, היא שנמצא את הנוסחה להיות חלק משלם שהוא גדול מסכום חלקיו – וכך נשפר את הסיכויים להיות פורצי הדרך בים הסוער.

בשדה הקהילתי, קשה לחלוק על כך שהפרי המשמעותי ביותר שאנו מתחילים לקטוף הוא שיוך הדירות לחברים, דרך שאשדות יצאה אליה לפני קרוב ל-20 שנה, שהיתה יכולה להסתיים לפני למעלה מעשור, אבל התפתלה והתעקלה עד שהגענו לעת הזו; והיום, לפי הווקטור שנקבע להנהלה על ידי הציבור – מרבית הבתים עוברים מהכלל אל הפרט. הרבה עשייה עוד לפנינו, השלכות אחדות של התהליך הזה עוד לא הוטמעו בציבור ובמערכות הניהוליות, אבל דבר אחד בטוח – הזמן שעבר לא עשה לנו טוב. לא בהיבטי הרגולציה, לא בהיבטי ההבנה של נגזרות ההליך, לא בהיבטי העלויות – ולכן עלינו לפעול במהירות המירבית, כי גם בעתיד לא יכולות להיות הפתעות לטובה. שמח לברך על כך שיש חברים רבים שכבר השלימו את רכישת הבית, ורבים אחרים בשלבים מתקדמים, ולהודות על השקדנות היומיומית שבה הצוותים בראשות עינת אפשטיין עובדים לפתור את הסבך ולהגיע ל-100% שיוך.

סוף בעמוד הבא

דבר יו"ר הקיבוץ – סוף

אין בפירות שהזכרתי יומרה להוות רשימה מלאה של סל הביכורים שלנו. לא בסל של חברי האגודה החקלאית, שם יש גם מפעל, ותובלה, ותיירות, ונכסים, ועוד. ובוודאי שגם לא בסל של חברי הקהילה כולה, שם יש חינוך, ותרבות ובריכה וחצר, ופירות שכל אחד מביא מעסקיו ועיסוקיו. אז על כל הסל כולו, כל אחד מה שבוחר לשים בו, מבקש לאחל שפע וברכה, ושנזכור כי "עוד שדות פורחים יש לפנינו, עוד הרים גבוהים וצונני פסגות" (י.רוטבליט)

יניב ברקן - יו"ר הקיבוץ

המהלך הזה הוא גם שאיפשר לנו לקטוף פירות בשדה מקביל - **שכונת הבנים**, שגם בה ביכורים ראשון כבר יוצק תקרה, והציפיה ל-22 בתים הומים היא הברכה לעונה הקרבה.

אנו לא מחכים לקטוף את פירות השדה הזה בטרם נתחיל בעיבוד השדה הבא, ובימים אלו עומלים על תוכניות ראשוניות של תשתית שכונת הרפת-לול, בה עתידים להשתכן 37 משפחות. מי? מתי? באיזה קצב? שאלות אלו ואחרות עומדות על שולחנו ועל שולחן הציבור, ונקבל החלטות משותפות בעונה הקרובה.

חג שבועות – 2022 - סקירת מנהל העסקים

הרפת מהמובילות במרחב ההתייחסות שלה וממשיכה להשתפר.

בחדש פברואר סיימנו את הפרויקט לשדרוג מכון החליבה. בנינו מחלבת קרוסלה, מהמודרניות הקיימות במזרח התיכון בהשקעה של 11 מ' ש.

הרפת קונה מכסת חלב שמתפנה מעת לעת ומכינה את עצמה להמשיך ולקלוט מכסות כאלו גם בעתיד. בהיבט המקצועי אנו רואים שיפור במרבית הפרמטרים ויש הרגשה שעומד לרשותנו צוות ניהולי מהמעלה הראשונה.

מטעים

אבוקדו – מבחינה חקלאית סיימנו עונה טובה מאד. היבול המשיך לצמוח ואנו מסכמים שנה עם כ 800 טון פרי. לצערנו, העונה האחרונה סבלה מרמת מחירים נמוכה מאד בארץ ובעולם, בעצם הנמוכים ביותר מאז התחלנו בנטיעות וקטיף בשטחי סירין ב-2013. המחירים היו נמוכים עוד לפני מאורעות פוטין ואוקראינה והמלחמה רק מחזקת את האוירה השלילית שיושבת על השוק הזה כעת. בסתיו האחרון נטענו כ 90 דונם מזן ג'אס, שנראה מאד מאד יפה. עם סיום שנת השמיטה, ניטע 90 דונם נוספים בגיוגל מרכז.

מנגו – היתה שנה טובה, יבולים גבוהים ובמחירים סבירים שהשאירו רווח נאה.

בננות – קרה! ספגנו פגיעה קשה מהקרה של חודש ינואר ואנו נאלצים לחסל כ 320 דונם. בנוסף, המחירים לאורך מרבית השנה היו לא טובים מספיק והביאו אותנו לסיים שנה לא טובה בבננות.

לאחרונה קיימה הנהלת אגדה דיון על עתיד ענף הבננות בעמק בכלל, ואצלנו בפרט, ההחלטה היתה להמשיך ולגדל. לאור זאת, השנה אנו נחדש כ 100 דונם.

תמרים – לא נשארנו עם מטע גדול, ואת מה שיש אנו מנסים למקסם.

המשך בעמוד הבא

שוב, כמדי שנה, רגע לפני שהאביב בורח לנו בין האצבעות, מגיע חג שבועות ואיתו, הטלפון הבלתי ניתן לסירוב מאבנר רון.... לפניכם הדיווח השנתי מתחום החקלאות והעסקים.

הקיבוץ מתברך במגוון רחב של ענפים, שמחפים אחד על השני ויוצרים תמהיל רווחי. לאורך השנים אנו דואגים להמשיך ולהשקיע בענפים השונים, כל ענף בשעתו, ובדרך זו יוצרים תמהיל פעילויות בעל איתנות כלכלית.

יש במה להתגאות.

הקורנה, כך עושה רושם, נעלמת מחיינו ובהדרגה הפעילויות העסקיות חוזרות למסלול "שגרת".

במהלך השנה האחרונה, נאלצנו לסגור את הפעילות של "רכב אשדות". לאחר מאמצים וניסיונות שעשינו למצוא לאמנון מחליף ולהמשיך את הפעילות, נאלצנו להרים דגל לבן ולסגור את הפעילות. מהלך זה לווה בתחושות קשות ובכאב.

אני מנצל שוב את הבמה שניתנה לי בכדי להודות לאמנון על 30 שנות ניהול והובלת המוסד!

כעת אנו נערכים להכנסת שוכר שימשיך להפעיל את המבנה כמוסד רכב כללי.

מהנעשה בענפים השונים

רפת נטופה

אנחנו שותפים ברפת הנמצאת בבית רימון, עם הקיבוצים בית רימון וגשר.

חג שבועות 2022 - המשך...

נהרא

נהרא סיימה שנה מאד טובה, בעקבותיה החלטנו להרחיב את ההשקעות ולשדרג את חדרי הפאטיו וחדר האוכל. כעת המתחם מעניק חווית אירוח ברמה גבוהה מאד. אנו מתכננים להזמין את החברים לבית פתוח על מנת לאפשר לכולם להתרשם ולהתגאות באירוח הכפרי שלנו.

תובלה

ענף התובלה **בראשות קוטי יציב**, שומר על רווחיות יפה, במהלך הקיץ יכנס גורר חדש לצי המשאיות.

מערכות סולאריות

אנו ממשיכים לנסות ולהרחיב ככל שמתאפשר את היקף המערכות הסולאריות שלנו. בשנה האחרונה הקמנו מערכת נוספת על גגות מבני ההודנים, ובקרוב נתחיל בהתקנת מערכת על גגות חדר האוכל. ניהול הפעילות הופך להיות מורכב יותר ויותר, ריבוי מערכות, פעילות מול חברת החשמל, מגוון רחב של הסדרות, ורגולציה שמשתנה מעת לעת דורשת משאבי ניהול משמעותיים ואנו מחפשים פתרונות.

לוג

בלוג עסוקים בבניה ופיתוח, החלפת ציוד משמעותית מאד בהונגריה ובניית חדר נקי אצלנו. במקביל, ממשיכים לפעול ולמכור בשוק הפארמה, שהוא מאתגר מאד. השנה שעברה הסתיימה ברווחיות יפה ומצפים להמשך מגמת הצמיחה.

אני מבקש לאחל לבית אשדות יעקב איחוד, חג שבועות שמח, מלוא הסל ביכורים והמשך צמיחה בענפים העסקיים, בקהילה, וביחסים שבין אדם לחברו.

ישי שפירא, - מנהל עסקים

ליצי – לפני כשנה נטענו 35 דונם, עברנו חבלי לידה לא פשוטים, אך עם בוא האביב המטע מלבב ונוטע בנו אופטימיות. בימים אלו אנו משלימים נטיעות של שתילים שלא שרדו.

את הענף מנהל אורן ראובני, ואיתו ארנון בן נאים ויונתן חנקיס.

גד"ש

תירס מתוק, דלעת ערמונים, חיטה לגרעינים ותחמיץ, ברקולי, בצל, שעועית וענב – הקטיף/קציר כבר מאחורינו, בחלק מהגידולים עברנו עונה טובה ובאחרים פחות. עדיין אין לנו סיכומים. היבולים ברוב הגידולים היו סבירים פלוס ואנו מצפים לעונה טובה.

אבטיח – אנו מגדלים כ-800 דונם. האבטיח נהיה עם השנים הגידול שקובע איך יראו התוצאות של הענף, מחיר טוב לאבטיח והענף יציג תוצאות יפות. במועד יציאת העלון אנו צפויים להיות בתחילת הקטיף. את הענף מנהל **ירון ממון**.

הודים

ההודים סיימו שנה טובה ביחס לשנים האחרונות. בראשית השנה הנוכחית, מכרנו 50% מפעילות ההודים לצמח תערובות ועוף טוב. הקמנו במשותף תאגיד ששמו **"הוד אשדות"**. **רפי בן נאים ושרון לוי** ממשיכים בתפקידם כפי שהיה טרם הקמת התאגיד. מונה ועד הנהלה לאגודה, הכולל נציגים מטעם אשדות בעמק, יניב ואנוכי, 21 נציגים מצמח עוף טוב.

אציין כאן, שבמקביל, החברות צמח תערובות ועוף טוב התמזגו גם הן בתחילת השנה לתאגיד אחד, ששמו **"טוב בצמח"**

פטם

בהנהלת **שאול אלתר**. אנחנו שומרים על רווחיות חרף קשיים שהענף עובר. נראה כי זו השנה האחרונה לפעילות הפטם ואנו נתחיל להכשיר את הקרקע להקמת שכונה עתידית.

"במלחמה כל הצדדים מפסידים" שיחה עם מנהלת הקהילה

הארץ, ואף ניהלה תקופה קצרה מכללה באזור חדרה. לפני כעשרים שנה החליטה על שינוי, ועברה עם בעלה ושתי בנותיה המאומצות (הגדולה בת 23 הצעירה 19) למושב מעלה גמלא. עוד בטרם הספקתי להתערו באזור, מספרת אורית, 'חטפה' אותי מכללת סכנין לטובת ריכוז פרויקטים חברתיים במגזר. נהייתי מאד לתרום את חלקי, עד השלב שהרגשתי 'מיעוט', גם כאישה וגם כאחת שאינה מהמגזר ועזבתי.

תחילת דרכי בניהול קהילות היתה בגמלא, היא מספרת. באחת השבתות אני מקבלת טלפון מה דעתי להיות מנהלת הקהילה שלנו? (עד אז לא היתה בגמלא משרת מנהל קהילה) אמרתי 'דעתי טובה' ונזרקתי לאש. בששון ובשמחה ניהלתי את הקהילה בחלקיות משרה יחד עם ניהול מערכת החינוך, תחום אותו הכרתי מתפקידי הקודמים. תוך כדי תנועה הבנתי שחוץ לחינוך בעל תפקיד בלתי תלוי ובוצעה הפרדה. לפני כשלוש שנים חוותה אורית טרגדיה אישית קשה, כאשר בעלה נפטר בגיל 60 עקב מחלה קשה והיא נותרה עם שתי בנות מתבגרות שהצעירה בהן משרתת היום כלוחמת במג"ב. התמודדות לא פשוטה. כשהתבררה חומרת מחלתו של בעלי, ולאחר מכן פטירתו, נטלתי פסק זמן מתפקידי ניהול ולאחר שהתאוששתי, נכנסתי לתפקיד מנהלת קהילה במושב אלוני הבשן שברמת הגולן- ישוב דתי שהחל כמושב שיתופי, וכמי

המשך בעמוד הבא

דמותה המתולתלת והחייכנית של **אורית מור-חיים** מנהלת הקהילה החדשה שלנו, משדרת אופטימיות, ואפשר שמבטאה את ה'אני מאמין' שלה שאומר: 'באתי לעבוד ולא להיות שריף במגדל השן'. אשדות ידעה תחלופה של לא מעט מנהלי קהילה בשנים האחרונות (תפקיד שעד הקמת ההרחבות היה שמור למזכיר הקיבוץ). הפעם לראשונה מנהלת. מור-חיים, ילידת מושב בית יצחק שבשרון, היא נצר למשפחת פרדסנים, שבעשרים השנה האחרונות מתגוררת ביישוב מעלה גמלא. היא נכנסה לתפקיד באמצע פברואר, החליפה את משה שפיצר מגנוסר שסיים תפקידו בטרם עת, בין השאר משום שסבר שמס הקהילה הפרוגרסיבי שמתיישבי אשדות איחוד נדרשים לשלם, אינו עונה על הצרכים שרק הולכים וגדלים.

לא הייתי מעולם בשום תפקיד קיבוצי, לכן הופתעתי במידת מה שבחרו בי, אומרת מור-חיים, אבל מאחר וקהילה הוא גוף שמאחד ומלכד בין אנשים שהתקבצו מתוך בחירה לחיות במקום אחד, אין זה לדעתה באמת משנה מאיזה רקע אתה בא. כעת התפקיד שלה הוא ללמוד את המינוחים והקודים היחודיים למקום הספציפי הזה, כדי להבין לאן הרוח נושבת.

אורית מגיעה לאשדות עם שני תחומי השכלה: תואר ראשון בחינוך ותואר ראשון ושני במנהל עסקים ועם רקורד ניהולי עשיר למדי: כבר בשלהי שנות העשרים לחייה הפכה למרצה מבוקשת באירגונים כמו משטרה, בנקים, מכללות ועוד, בעיקר במרכז

"במלחמה כל הצדדים מפסידים" שיחה עם מנהלת הקהילה

המשך...

יש הסבורים שצוואר הבקבוק בתחום התשתיות, הם מיסי הקהילה הנמוכים יחסית?

אורית: למדתי להכיר בכך שחלק מהציבור בעד להעלות מיסים, כי מבינים שרק כך אפשר להתקדם. אחרים סבורים שזו תמונה לא מדויקת, כי אתם משלמים בין השאר עבור הלוואות לשיקום בריכה (עליהן החלטנו ברוב די דחוק-א.ר.) וכך יוצא מהכיס 190 ₪ בחודש שזה לא מעט.

מאחר וטרם אושר תקציב, והבעיות מחייבות פתרון, ולו זמני, יתקיים בקרוב שיח עם מנהלת הקהילה במטרה לראות איך ניתן להתקדם. אני מזכיר לאורית מפגש טעון שהיה לה עם וותיקי הקיבוץ לפני כחודש, שלא חסכו ממנה את שבטם. "לא חשתי כך" היא אומרת "ובכל מקרה אני בעד פתרון-בעיות בדרך של הידברות". משפט שהיא תחזור עליו לא מעט בהמשך הריאיון.

מה קורה בנושאי מים וגינון?

"בעיני המתבונן, לי נראה שהגינן פה הוא בסדר פלוס". אומרת אורית, "וצריך לזכור שבסוף הכל מתבטא בכסף והרבה". מה שמטריד במיוחד את מנהלת הקהילה שלנו, ולא רק אותה, הוא השימוש הלא מבוקר במי-חצר שגורם להוצאה ציבורית גדולה ובזבזנית, כי כשאתה פותח מים בגינה הפרטית שלך, את החשבון משלמת קהילת אשדות ולא אתה. "יש אנשים" אומרת אורית "שפותחים לבד מגופים, כי רוצים שהדשא שלהם יהיה ירוק. אני מבינה אותם, אבל זה מוביל למצב של חוסר שליטה" 'האשם העיקרי' במצב היא העובדה שעד היום לא בוצעה הפרדה פיזית של קוי הנוי, ולא הושם מונה בברז המוליך לגינות הפרטיות שלנו, וכך נוצר בזבוז מארץ הבזבוזים. לאחרונה נקבע פרויקטור לנושא-עופר מחברת 'ליגן' (עובד כאן כבר עשור, כך אמרו לי. אני לא פגשתי בו מעולם) שאמור לטפל בנושא ההפרדה ולפתור אותו, כדי

שאוהבת אתגרים, החזקתי במושכות 3 וחצי שנים במהלכן עבר הישוב תהליכים משמעותיים, שעבורי כחילונית היוו מבחן מאתגר, תוך נסיון להכנס לעובי הקורה של קהילה בעלת מאפיינים שונים ממה שהכרתי. שסיימתי באלוני-הבשן פניתי לאתגר הבא, ואחרי שבחנתי מספר אופציות, הצעתי עצמי לתפקיד מנהלת קהילה באשדות איחוד ושמחתי מאד שבחרו בי. התקבלי מאד יפה ובתביבות. אני כאן שלושה חודשים ועדיין לומדת.

היעד שהצבתי לעצמי באשדות, הוא לטפל בנושאים שעל הפרק בדרכים נעימות ולא מתלהמות, כאשר לנגד עיני הרצון לחבר בין הקבוצות והמגזרים השונים: הרחבה, קיבוץ, ותיקים צעירים וכו'. אחד הנושאים שמעסיקים אותי בימים אלה הן דרכי התעבורה ביישוב, שחלקן הגדול בנוי על תשתית ישנה שאינה עונה על צרכים של קיבוץ רב-דורי עם לא מעט קלנועיות קלאב-קארים ודומיהם. במציאות הזאת, יש לשאוף לאיזון משתמשי הדרך: הולכי רגל, אופנים, עגלות ילדים וכו' לבין כלים ממונעים או חשמליים שהולכים ומתרבים. יש לצערי מקרים של אנשים שבאים לאסוף ילדיהם בקלאב-קאר ומתעקשים להגיע עד פתח הגן. לאור זאת, אנחנו הולכים בקרוב להציב שלטים האוסרים כניסת כלים כאלה למתחמי החינוך. בנושא זה קיימת חלוקה בין קיבוץ לקהילה כאשר הקהילה אחראית על הצד הסביבתי, פיזי, בעוד שהשבילים מוגדרים בבעלות הקיבוץ, ובמועצה האזורית הבהירו לי ששבילים פנימיים אינם בתחום אחריותם אלא של הקיבוץ (עניתי:) ולכן הטיפול שלי/שלנו מתמקד באזור החינוך. ומה בעניין תקציבים? ובכן מסתבר מדבריה של אורית שלמרות שאנחנו בעיצומה של 2022 תקציב הקהילה טרם אושר (מדוע?) והמשמעות היא שעובדים לפי אחד חלקי 12 של שנה שעברה. מה המשמעות? לא בדיוק הבנתי.

הסוף בעמוד הבא

"במלחמה כל הצדדים מפסידים" שיחה עם מנהלת הקהילה המשך...

את עלון אשדות את קוראת?
את האחרון לא קראתי. אני סבורה שצריך להקים צוות חשיבה שידון על שינוי פורמט העלון, להכניס מדורים חדשים ולשלב בו מדור הומוריסטי.

היו תלונות על גניבת עציצים מבתי חברים. מה נעשה בנידון?

אורית: לדברי מיקי, השוטר הקהילתי עימו נועצתי, כל עוד אין תלונות במשטרה לא ניתן לטפל בצד הפלילי. ניסיתי לפתור את התופעה בדרך דיסקרטית, עד כה ללא הצלחה, מאידך, התופעה לא חוזרת על עצמה וזו נחמה פורתא.

דיברנו גם על בורות בכבישים ועל העדר סימון של מעברי חציה ("אין תקציב שוטף יש סכום צבור למען תשתיות ומנסים לעגן זאת. מאחר ואין תכנית שילוט מאושרת ע"י המועצה, לא ניתן לסמן מעברי חציה ולכן נעשה זאת בעצמנו. תוכנית שילוט, אם וכאשר תאושר, תאפשר, תאפשר למועצה לרשום דוחות על חניה באדום לבן).

השורה התחתונה אליבא ד'אורית': "הבנה, התחשבות הדדית וסובלנות, הם מפתחות לחיים בצוותא ומילת המפתח: 'איזון'.

אבנרן

שאנחנו הצרכנים נשלם את חלקנו, ולקהילה יוותר מקור תקציבי שיאפשר למשל להקצות יותר מים לדשאים ציבוריים. אורית: המטרה היא ללכת על תוכנית חומש שתייצר פתרונות לעלויות מים, כי פה קבור הכלב.

ומה בעניין דשאים ציבוריים שמשנים מראם במהירות מירוק לצהבהב?

אורית: בהנחיה שלי עדיין לא פתחנו מים לדשאים, במטרה לחסוך, וכך יהיה עד יוני. נכון שדשאים צהובים לא מצטלמים טוב, אבל אחרי השקיה או שמים הם חוזרים להיות ירוקים, כך שאין מה לדאוג. אין כוונה לייבש דשאים גדולים, אלא להמשיך במגמה של יבוש דשאים קטנים ובזבזנים והפיכתם לשיחיות, במטרה לצמצם בהוצאות המים.

הרעש בחדר האוכל בשעות בהן אוכלים ילדי בית הספר הוא בלתי נסבל בלשון המעטה. מה עושים?

אורית: הרעש-אכן מפריע למבוגרים וצריך לשמור על פרופורציה. מאידך, צריך להבין שהילדים מגיעים ממסגרת פורמלית מהודקת ישירות לח"א ויש אצלם תחושה של התפרקות. בגדול, מתפקיד של המדריכים עם מנהלת החינוך הבלתי פורמלי, לאכוף את השקט, ולשם כך אנו מנסים לאתר כ"א איכותי לצד ריענון ההנחיות, ולשכן למדריכים מה מצופה מהם לעשות, בגדול, המטרה לנגד עינינו היא להגיע לאיזון בין שמחת ילדים לבין התחשבות במבוגרים.

השילוב החברתי עם חלק מאנשי ההרחבה הוא צולע. יש בין אנשי ההרחבה כאלה שלא סופרים אותנו ואולי גם להיפך...

אורית: יש חלק שמעורבים, ויש שמגדירים בשפתם את המקום כ'כפר שינה'. שמתי לי למטרה לנסות לקרב אותם, לקרוא להם להתנדב כדי שירגישו שייכים, כעיקר בארועי תרבות. מי שרוצה להרגיש שייך עליו להיות מעורב בעשייה, ומי שלא- לא. אני חושבת שצריך לשנות את השיח, לעודד עשייה משותפת ולהמעיט במינוחים מפרידים.

85 שנה להקמת מפעל "אשד"

כגון סוכר ולדָר. באותה עת, סוכר היה מצרך יקר המציאות בארץ ישראל אך הודות לבריטים באשדות יעקב הוא היה מצרך חופשי וזמין לכל איש. בתקופת המלחמה היה באשדות יעקב נציג מטעם הממשלה הבריטית שתפקידו היה לפקח שהמפעל משתמש בצורה מושכלת בחומרים שהבריטים העמידו לרשותו. בשיא תפקודו, עבדו במפעל 50–60 איש, כולם חברי ונערי הקיבוץ, שכלל גם נהגים להובלת התוצרת למרכז הארץ. בשנות ה-50 רבים מהעובדים היו פועלים מטבריה

למרות החוסר בעובדים מקצועיים והקשיים בהקצאת כספים להתקנת מיכון מתאים, גדל בית החרושת "אשד" הוחלט לגוון את מוצריו. תוצרתו שווקה בחו"ל ובשוק המקומי בארץ. צה"ל היווה לקוח חשוב, בעיקר של הריבות של "אשד", שנעמו לחיכם של החיילים.

אפילו קליפות התפוזים והאשכוליות היו מוצר רווחי מכוניות הובילו מאות טון של הקליפות למשקים בארץ, בעיקר בגוש חרוד, ושם הכינו מהם תחמיץ (מזון לפרות

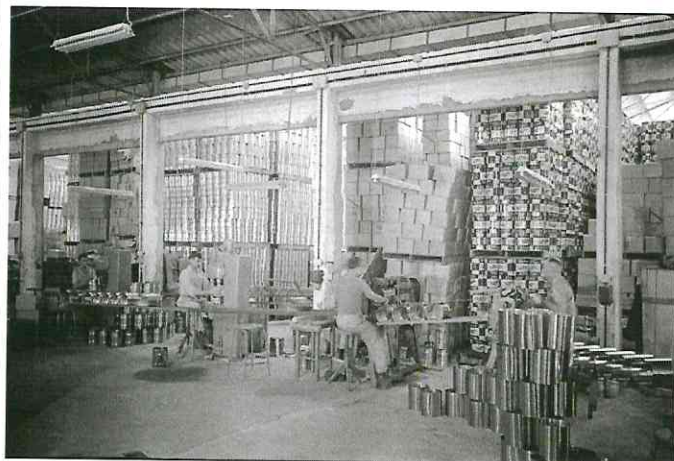
כמו בתחומים אחרים, הפילוג היכה מכה קשה את "אשד". בכל זאת, באסיפות של שני האשדותים בנובמבר 1952 הוחלט להמשיך להפעיל את בית החרושת ולהתחלק ברווחים. בשנת 1959 נחתם הסכם בין שני האשדותים, מעגן ושער-הגולן על הפעלה משותפת של "אשד". השותפות נמשכה כשנה וחצי, ובסופה הוחלט על סגירה מוחלטת של בית החרושת. היום אפשר לגשת למתחם "לוג" ולראות חלק מהבניינים הישנים של "אשד".

סוף בעמוד הבא

חקלאות בקופסאות שימורים

בתחילת שנות ה-50 סבלה החקלאות העברית מליקויים תכנוניים, שגרמו לחוסר התאמה בין כמות התוצרת שהופצה לבין הביקוש אליה בשוק. הבעיה נבעה מכך שמשקים צעירים נהנו מהתחייבות מצד הממשלה לרכוש את כל תוצרתם, בעוד משקים ותיקים, כמו הקיבוצים, נותרו לעיתים תקועים עם מלאים – ללא קונה. לפתרון הבעיה הוקמו בתי חרושת לשימורים, דוגמת 'אשד' בקיבוץ אשדות-יעקב (בצילום), שבימים של עודפי יכול ייצרו שימורי ירקות. מיצים וריבות, ובימים שבהם כל היבול נמכר שקדו על ייצור קופסאות הפח הנחוצות למילוי השימורים.

(מתוך מוסף 'ישראל היום' 8/5/22 במדור 70 שנים אחרי...)

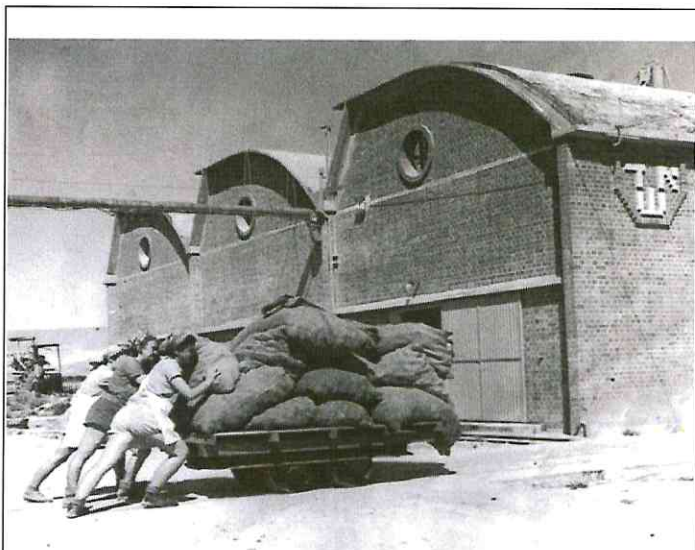

בדצמבר 1937 התקיימה באשדות אסיפה סוערת. הנושא: הקמת בית חרושת לשימורים (בשטח שבו נמצא היום מפעל "לוג") אחר דיונים רבים הוחלט לגשת להקמת בית החרושת. בשנת 1938 החל בית החרושת "אשד" לעבוד. בהתחלה התמקדו בשימורים ובמיץ. העיקרון היה לספק תוצרת של ירקות ופרי משדות הקיבוץ.

בתקופת מלחמת העולם השנייה הצבא הבריטי העמיד לרשות המפעל חומרי גלם

שבועות תשפ"ב

85 שנה ל'אשד'

הכנסת פרי הדר מסוריה ל'אשד'

אבל, אי-אפשר לשתות את ההדרן המתוק והמרענן, ללקק ריבות מפירות שונים ולטעום משימורי הזיתים המלפפונים, הכרוב, העגבניות, פלחי האשכוליות, המשמשים ועוד.

אלו שזוכרים את הטעמים של אלו, בוודאי מתגעגעים ומצרים על המפעל שהיה ואיננו עוד.

כתבה: שולה אבישר

עובדים על קו הייצור ב'אשד'

בארכיון אשדות איחוד

המשק פעמם רבות מראיינים מסיימי לימודים אודות הלימודים וחיכיתי שיבוא גם אלי מראיין. היות שאף אחד לא הגיע, החלטתי כי הצבור לא צריך לסבול וערכתי ראיון עצמי בו כתבתי הן את השאלות והן את התשובות וכמובן הכל לפי סדר האלף-בית".

אמור נא לי אם אפשר לשאול שאלות אם לא יקשה עליך מדי עליהם לענות

בהחלט שאל ללא כל חשש במיטב יכלתי אשיב על הכל במפורש

ג' ימים כל שבוע היית נעדר גלה לנו היכן היית ומה הסוד בדבר

ד' ה' ו' כל שבוע היה לי לחוק דבקתי לספסל הלימודים במקום רחוק

היכן זה היה האם בחו"ל או בארץ (צ) השב כהבטחתך ולא תחפש תרוץ (צ)

ואמנם אשיב על הכל ואפילו אוסיף (פ) ואגלה כי ישבתי הרבה אל מול מסוף (פ)

זאת אומרת למדתי אודות מערכות מידע זו היתה תכנית שלמה לרכישת ידע

חשוב לדעת כי היום המחשב תופס חלק נכבד בעבוד נתונים עליו מתבסס

טבעי על כן שבמדרשה על שם רופין (נ) טרחו להכין תכנית ולפתוח קורס כזה בתקן (נ)

ידע להקנות בתכנית לחברי קבוצים (מ) יכולת לתת להם להיות אחראים (מ)

סוף בעמוד הבא

נח כהן מראיין את עצמו (1985)

נח כהן ז"ל, שנכון להיום מתגוררים באשדות 23 מצאצאיו (4 בנים, 5 נכדים 14 נינים), היה ידוע באשדות בכתובת חרוזים. הוא חרוז את חרוזיו פעמים רבות לכבוד ימי הולדת, חגי משק, מחזורי בנים ואירועים רבים אחרים. שיטת החרוזה שבה נח הצטיין נקראת "אקרוסטיכון" ויש לה "זנים" שונים. שיטה זו נפוצה לאורך ההיסטוריה האנושית. שיר ההלל המפורסם הנקרא "אשת חיל" החותם את ספר משלי נכתב בשיטת אקרוסטיכון אלפביתי.

במקרה לפנינו, עם ההומור הנהדר שאפיין את האיש, נח מפעיל שיטת חריזה שבה האות הפותחת כל שורה היא בסדר "עולה" (כלומר, א, ב, ג...) וזו שסוגרת את השורה היא בסדר יורד (ת, ש, ר...). אבל, וזה אתגר הרבה יותר מורכב, בכל "בית" הוא עושה זאת פעמיים, כלומר, אנחנו מקבלים "ראיון אישי" בעל 44 שורות.

הראיון הופיע בעלון 750 במרץ 1985 והוא נקרא "לסיום קורס תכנות". באותה עת נח עבד ב"לוג" ונשלח ללימודים מטעם המפעל. נח הקדים לראיון את הדברים הבא: "סיימתי ביום ו' האחרון (15.3) קורס אשר נמשך 4.5 חודשים, 3 ימים בשבוע (ד' ה' ו'). ראיתי ביומן

ארכיון אשדות איחוד - סוף

זהירות נחשים

הקיץ הגיע והנחשים יוצאים ממחבואם והם מסוכנים. להלן כמה הוראות כדי להמנע ממגע עם נחשים:

זהירות! נחשים בדרך

- לא להרים אבנים
 - לשמור את הידיים במקום שאפשר לראות אותן ולא להכניסן למקומות אפלים או סבוכים.
 - אל תלכו ואל תאפשרו לילדים ללכת יחפים במקומות כגון דשא גבוהה.
 - הקפידו לנכש את העשבים.
 - להימנע מהליכה עם סנדלים בתוך סבך הן ביום והן בלילה. בלילה יש להצטייד בפנס ומקל על מנת להאיר את הדרך ולנער את השיחים שלפניכם.
- במידה והוכשתם – הזמינו מד"א, ואל תזוזו.

ובמידה ופלש אליכם נחש –

מוזמנים להתקשר ללכוד הנחשים בעמק

ינן לשם טלפון 052-3864228

כל יכולת להיות במערכת מחשבים כמכלול כתיבה ותחזוק תכנות והבנה ובכלל

להיום אחראים על כל המערך (כ)
לוודא שיפעל יום ולילה בלי חסך (כ)

משאלותינו שיבצע עד שנאמר לו די
מהברירות שבידינו שיאמר מה כדאי

נו, ועכשיו אולי תאכל לפרוט
נסה להסביר קצת יותר בפרוטרוט

סביר מאד עתה אחרי הקורס להניח
סדר חדש במפעל יקום, האם זה בטוח?

על העתיד להתנבא לא הייתי מעז
עדיין מוקדם על השערות את הזמן לבזבז

פרק חדש במפעל ייפתח זאת תקוות כולנו
פרק נהול ע"י מחשב רק שלא ישתלט עלינו

צריך עכשיו להפשיל שרוולים ולגשת למלאכה
צריך לאסוף נתונים ולהזין בס את המכונה

קבלה עלי שאם הכל באופן נכון יקוד
קודים היא השפה אשר בה המחשב יעבוד

רשימות יש להכין ולהקפיד על כל תג
רצוננו שיעשה כמו הגולם מפראג

שאלה אחרונה שעוד עליה תשיב
שורות אלו האם נכתבו לפי תכנית מחשב

תשובה לשאלה זו רק בדרך אחת תמצא
תנסה ותראה מה מתכנית זו ייצא

שבת שלום,
שאל ינאי
ארכיון אשדות יעקב איחוד

ערב יום הזיכרון תשפ"ב

הקורונה טרפה את הכול, ולכן לפני שנתיים נערך הטקס באמצעות הזום. ולפני שנה נערך הטקס בחוץ ליד בית קרפ.

והכל כמובן בעזרתה הנהדרת של **מאיה אלתר** שענתה על כל בקשותיי.

השנה החזרנו את הטקס לחדר האוכל, לבקשת חברים.

מדי שנה בחרנו נושא מרכז לערב הזיכרון. השנה הנושא היה - 40 שנה למלחמת לבנון הראשונה ובעקבותיה 18 שנות שהות בלבנון ו- 25 שנה לאסון המסוקים.

לירון הכינה ברוב כישרון מצגת יפה שביטאה את תקופת השהות הנוראה בלבנון, תוך אזכור מלחמת לבנון השנייה שגבתה קורבנות גם אצלנו. וכן הכינה מצגת חדשה עם תמונות הנופלים לפתיחת הערב - ועל כך המון תודה והערכה רבה

לאורך כל השנים נקודת הכובד בטקס - הייתה ועודנה - **דברי המשפחות**. כאשר אנחנו הצוות מלווים ונותנים את המסגרת.

חשוב לי לציין, שכל מי שפניתי אליו, מיד נענה ברצון וזה נתן הרבה עידוד.

תודה **לדורון רוזנבלום** שהנחה את הטקס, **לאופיר קיים ולבתו** נטע ששרה כה יפה. **לסתיו הראל** שמקריינת ברגישות מדי שנה, **לאהובה שטינברג, לדני שיפר, לאילנה פולק על סידור הפרחים היפה ולברכה פונדק על המודעה המכובדת והיפה.**

תודה לחברי המקהלה - קותי, דוד אלתר, דובי שושני, יניב סדן, רפי בן נעים, יאיר בן דוד, דודו פונדק ואבנר רון, תודה לגלי אלתר ויותם בארי שלוהו בחליל ושר בעצמו. ולטלי גורן על הטיפול בדגל.

סוף בעמוד הבא

כמעט 40 שנה שערב יום הזיכרון הנערך באשדות, מבוסס על מתכונת וסגנון שיצרה ועיצבה נטע גרינבאום והצוות שלה דאז, שכלל את ברוריה שרון ודרורה זקצר ז"ל.

בהמשך הצטרפתי לנטע והמשכתי עד השנה. בתחילה הייתי לבד ועם השנים הצטרפו מדי פעם חברים אחרים. עם הזמן התגבש צוות קבוע שכלל את סמדר בן פורת, בארי אופיר, לירון ראובני ובהמשך הצטרפו כרמל בן דוד ויותם בארי. לאחר שהוותיקים פרשו, נותרנו כרמל, יותם, לירון ואני. ניסינו לשלב נוספים לצוות אך הדבר לא צלח, כך שלבסוף נשארה לירון האחראית על המצגות ואני. רוצה לציין בהרבה תודות את סמדר בן פורת שמיד התגייסה לעזרתי וליותה אותי והייתה אחראית גם לקטעי הקישור והפתיחה.

בתחילת הדרך - עבדנו עם שקופיות שהוקרנו בעזרתו של גל מלמוד, וכשהצטרפה לירון ראובני ברוכת הכישרון עברנו למחשב ולמצגות.

היו שנים בהן שולבו בערב קטעי מחול, שירת יחיד מקהלת בחורים ונגינה.

הערב במהותו יוחד והוקדש לנופלים מבין חברי ובני הקיבוץ. אולם לפני מספר שנים החלטנו להזמין נציגים ממשפחות הנופלים שאינם חברי הקיבוץ - חיים טריוויס, דוד ברזאני ואברהם אקראי, זכרם לברכה.

ערב יום הזיכרון - סוף

לחברי אשדות יעקב איחוד

תודה רבה על ששלחתם את יומני המשק, עיתון הקיבוץ אלי. שמחתי לקרוא על מה שקרה ומה שקורה. שני דברים נקלטו ישר לנשמת: האחד- ימי הזכרון של מותם של חברי הקיבוץ הוותיקים. אינכם מבינים כמה כל יום זכרון מעלה אלי את דמות החברות. למשל את **אסתי הגננת**: כמה אהבנו אותה! היא היתה כמו אמא של כולם- דאגה במשך כל היום לעיסוקינו כולל רחצה **בירדן שלנו**, או דמותה שובת הלב של **אסתר הגננת**! וכך גם שאר החברים הנזכרים...

אחד הדברים שנזכרו: האם ייבנה קיבוץ או מושב? ויכוחים אידאולוגים ממש, על מהות ההתיישבות החדשה... מכובד ויפה שהעליתם את יום מותם – כבוד לראשונים!

אני חיה בצל נעים ושופע של ביקורי האחרון באשדות, ביקור שהאיר את שמי והשרה בי רוח טובה של המון זכרונות טובים, כשראיתי במו-עיני מבנים ועצים שהזכירו לי את ימי ילדותי הטובים, ביניהם עץ שנטעתי בגיל 7 בסמוך לבית הספר באשדות יעקב, ועוד בתים בהם גרתי כילדה או עבדתי כמורה.

תודה לכם, תודה. המשיכו לשלוח אלי את עלוני הקיבוץ.

בברכה

מיה קרפ

כולם עשו זאת בהתנדבות ובהמון נכונות ורצון. ואם שכחתי מישהו - איתו הסליחה.

תודה מיוחדת **לשרה'ה שרון** שנענתה בהתראה קצרה וניהלה ברוב כשרונה ובצורה נפלאה את הצד המוזיקאלי של הערב.

תודה **לנועם שוחט** שתמיד נענה ברצון ובשקט נפשי מדהים, למרות שנאלץ לארגן את ההגברה פעמיים בגלל ערב ריקודי העם ביום שלפני.

ואחרונים, תודה לצוות חדר האוכל עאטף ומוחמד שעזרו לי להכין את האולם **ולגיא צליל** עם ילדי בית-ירח שסדרו את הכיסאות... ואתם - כמובן **ישי יחיאלי** שהולך תמיד בנועם לקראתי.

מדי שנה עולה השאלה האם להמשיך במתכונת המוכרת או יש מקום לשנות. אני מאמינה שיש טעם וחשיבות בשמירה על מסורת (ראו סדר פסח או טקס סוכות שיצרה הדד ז"ל), מצד שני - יש גם מקום לחשוב אולי על שינוי. לא כל שינוי במהותו הוא בהכרח מבורך. מה שחשוב לזכור שכל שינוי צריך להיעשות ברגישות ובתאום והתחשבות עם משפחות הנופלים.

בסיכום - למרות רעשי הרקע, הערב ארך בדיוק שעה. התגובות היו מאד טובות ורבים ציינו שהיה מרגש ומכובד מאד. במיוחד ציינו את דברי המשפחות שהיו מאד מרגשים. אני יודעת עד כמה זה קשה להם, ועם זאת כל שנה הם משתדלים וכותבים דברים חדשים ומרגשים. ועל כך הרבה תודה והוקרה.

זאת השנה האחרונה שאני עורכת את הערב ומאחלת לצוות החדש שיקום, שידע לשמור ולכבד את הערב, ולהמשיך להיות קשוב ורגיש למשפחות.

תרצה הימן

75 שנים לארועי בתי הזיקוק והקשר לאשדות

שמירת המפעל היו מופקדים קציני בטחון בריטים לצד נוטרים ערבים ויחידה של הלגיון הערבי.

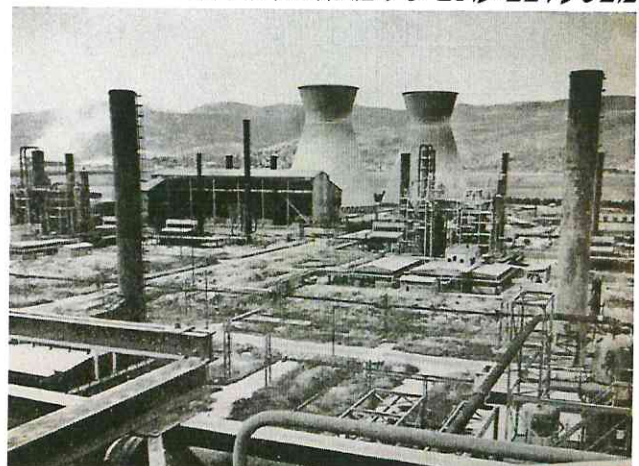
בעקבות המתח שנוצר על רקע אישור תוכנית החלוקה, פנו נציגי העובדים היהודיים אל מנהל מחלקת העובדים במפעל והפנו תשומת ליבו לכך שהיהודים הם מיעוט קטן במפעל, חלקם מפוזרים בקבוצות קטנות, ולאור עובדה זו, הם חשים מאויימים ומבקשים תיגבור השמירה. הפקיד הבריטי השיב כי החברה אחראית לבטחון כל עובדיה ואין היא מאמינה שארוע אלים עלול להתרחש בשטח בתי הזיקוק, ועל כן לא ייעשו שינויים בסדרי השמירה.

כשהתפוצצו המטענים בבוקר ה-30 לדצמבר בקרב קהל הערבים ליד שער בתי הזיקוק, פרצו עשרות מהם לשטח המפעל כשאליהם מצטרפים המוני פועלים ערבים שבאו מכל פינות המפעל. ההמון הנרגז משני הכיוונים, הפך לזרם גועש שפנה לעבר מתקני הזיקוק, המחסנים ושטחי הבניה החדשה. שם נמצאו פועלים יהודים בקבוצות קטנות. בדרכם אספו הפורעים מכל הבא ליד: מוטות עץ וברזל, מכשירי עבודה קרדומים ומכושים כאשר כל יהודי שנקרה בדרכם הותקף והוכה למוות. בבתי המלאכה של המפעל הסתערו מאות ערבים על כ-40 פועלים יהודים שהצליחו לסגור את השערים ולהחזיק מעמד בתוך המבנה הגדול. הערבים ניסו לפרוץ פנימה ללא הצלחה ע"י הבקעת השער במטילי ברזל, פטישים וקורות. לבסוף עלה הדבר בידם בעזרת טרקטור שפרץ את השער. "הייתי בדרכי לכיוון השער כשלפתע הרעימה פצצה" סיפר אחד הפועלים. "סבתי על עקבי לעבר בתי המלאכה שם פניתי למנהל הבריטי. הלה יצא לברר משהו אך לא חזר. כעבור זמן קצר נכנסו לבתי המלאכה ערבים מזוינים במוטות ברזל והתנפלו על היהודים. אחד היהודים נפצע קשה בראשו. ביקשתי לסגור את דלתות בתי המלאכה והוריתי לפועלים להתאסף בשקט באחת הפינות. מאמציי להזעיק עזרה בטלפון לא נשאו פרי כי הטלפונים נותקו. מטר האבנים

המשך בעמוד הבא

בבוקר יום ג' 30 בדצמבר 47 הגיעו שלושה חברי אצ"ל - משה לוי, שמעון דמתי ומשה בודק - לעיר התחתית בחיפה, במגמה לפגוע בערבים באמצעות פצצה שהכינו מבעוד מועד. מאחר שלא הצליחו לאתר יעד נוח לתקיפה, הם נסעו לבתי הזיקוק בחיפה, שם נהגו להתקהל מדי יום עשרות ערבים המבקשים להתקבל לעבודה. בשעה עשר ועשרים לפני הצהריים, הגיעו אנשי האצ"ל לקרבת השער בנסיעה מהירה על גבי טנדר והטילו את הפצצה לעבר קבוצה של כ-100 ערבים שהצטופפו ליד שער הכניסה. 6 מהם נהרגו וכ-50 נפצעו. זה קרה חודש ויום אחרי החלטת האומות המאוחדות על אימוץ תוכנית החלוקה. מכאן נפתחה תיבת פנדורה שתוצאותיה הזכירו את הפוגרומים הקשים שחווי יהודי אירופה ערב ובמהלך מלחמת העולם השנייה.

ב-17.1.68, עשרים שנה לאחר ארועי הדמים, פירסם עיתון "למרחב" תחקיר מעמיק מאת **מאיר הראובני** שנסמך על עדויות אותנטיות, השופכות אור על שרשרת ארועים אלימה להחריד, שהתרחשה בין כתלי בתי הזיקוק (2400 דונם) ומחוץ לו, שהביאה במצטבר למותם של למעלה ממאה בני אדם חפים מפשע ופציעתם של מאות נוספים.

אפקט הדומינו

ב-30 לדצמבר 47, היום בו התרחש הפיגוע, עבדו בבתי הזיקוק 2330 עובדים לפי החלוקה הבאה: 60 פקידים בריטים, 190 פקידים יהודים, 110 פקידים ערבים, 270 פועלים יהודים ו-1700 פועלים ערבים. על

75 שנה לאירועי בתי הזיקוק - המשך...

"עבדתי במתקן הפיצוח" סיפר אוסטינסקי "שמעתי התפוצצו וירדתי לראות מה קרה. הגעתי למתקן החומצה. מרחוק ראינו אנשים רצים וצועקים. הוריתי לפרנק להזהיר אנשים שיתרכזו בקבוצות גדולות בבית המלאכה. החלטתי לחזור למתקן הפירוס כדי לארגן שם את העובדים, שם פגשתי ב- **צבי פודלוצקי** (אחיה של ציפורה פודלוצקי חברת אשדות) שעבד עם ערבים במתקן פירוס 2. ערבי זקן, אבו מוחמד, יעץ לו להסתלק במהירות והוא הצטרף לקבוצת יהודים אובדת עצות ליד המשאבות. ערבים התקרבו בקריאות: 'אטבח אל יהוד'. צבי עם עוד שני אנשים, סילגי ושפירא, עלו לקומה ראשונה במתקן הפירוס והסתתרו שם. שני אנגלים שנכנסו לשם התבקשו להשאר איתם. אחד היהודים בשם לוריא, רץ למטה. תחילה הגנו עליו האנגלים, אך לא יכלו לעמוד בלחץ הפרועים שהרגו את לוריא באכזריות. פודלוצקי עלה על התנור והסתתר שם עד 1330 וכשיצא היה מוכה הלם. אוסטינסקי: עליתי לחדר הבקרה על מנת להתקשר להנהלה אך לא הצלחתי. כשירדתי בא אלי חיים לוקצינסקי. יעצתי לו להצטרף אלי. עברנו דרך מתקן 2 לכביש ואז הופיעו מולנו 3 ערבים אחד מהם מהמחלקה שלי, וזה אמר לי: 'אתה רואה מה שהיהודים עשו'. זמן רב לא היה, כי ערבים התרכזו סביבנו עם מוטות ברזל. הערבים רדפו אחרי וחשבתי שבא תורי, אבל הצלחתי להכנס

המשך בעמוד הבא

והסכינים נמשך. לא ידענו מה מתרחש. לפתע נפרצה הדלת הראשית ע"י בולדוזר והמון פרוע של ערבים נכנס פנימה. היה נראה כי עוד מעט יחסלו את כולנו. נסוגנו לקומת המשרדים. המצב היה נואש. ביקשתי משני חברים לסייע לי לעלות לגג, להמתין שם וברגע שיגיעו הערבים לקפוץ למטה. הערבים שהבחינו בי, השליכו לעברי אבנים ומוטות ונפצעתי בראש. שהתאוששתי ראיתי משורייני וצעקתי לעברו, אך המשורייני נסוג ולאחר רבע שעה חזר שנית. קצין בריטי נכנס לבתי המלאכה ופקד על הערבים לסגת. אחד מהם ניסה להרים עליו קרש. באותה שניה נשמעה יריה, והערבי צנח והשאר נסוגו. אח"כ הגיעו מכוניות ואמבולנס ואספו את הפצועים למרפאה, שם תפסני ערבי, ודחפני לחדר הרופא ולחש לי: 'הכנס מהר, אחרת ירצחו אותך'. הרופא הגיש לי עזרה ראשונה ומד"א העביר אותי לבית חולים. בדרכי כחוצה ראיתי יהודי בודד שנלכד ע"י ההמון ונרצח ללא התערבות אנשי הלגיון שצפו בנעשה בשלוות נפש. אחדים מן העובדים נכנסו למחנה הלגיון וחייהם ניצלו. אחדים מן הפועלים התבצרו במחסן החשמל. וכאשר התקרבו הפורעים ד צעק מישהו 'הדלת מחושמלת' וכך ניצלו חייהם. נהג הקטר א. בכמן תאר את שעבר עליו: "החנתי את הרכבת ליד מתקן האספלט ועליתי על גג הקטר. הערבים החלו לרוץ לעבר השער וכעבור זמן קצר חזרו בקבוצות. מזוינים במוטות ברזל הקיפוני 30 ערבים שרגמוני באבנים. חיפשתי מחסה בתא הקטר אולם לא עזר. באין מוצא אחר זינקתי וברחתי לבנין מכבי האש ותוך כדי כך נפגעתי קשות ודם ניגר מראשי. פרצתי למשרדו של קצין מכבי האש האנגלי תוך שאני מתחנן על חיי, אך הוא לקח את אשתו והסתלק במכונית. הערבים דלקו אחרי. התגוננתי ככל שיכולתי. שתי ידי נשברו כל גופי היה דקור מסכינים. התעלפתי והערבים חשבוני למת. כשהתאוששתי מעט זחלתי על ברכיי אל הפתח האחורי, משם פינו אותי למרפאה ובהמשך לבית החולים. הרופאים נאבקו על חיי משך למעלה משלושה חודשים".

75 שנה לאירועי בתי הזיקוק - המשך...

משה מנפרד כהן ז"ל

כעבור שנתיים נערך משפטו של אחד הפורעים **פארס תאמדי קוט** שנאשם ברצח **מנפרד כהן**. העדות שעליה נסמך בית המשפט היתה של **קורט שפר** אחד העובדים בתחנה, שהעיד במשטרה ש"מחלון המחסנים הכלליים ראיתי את הנאשם רודף אחרי מנפרד כהן ומפיל אותו ארצה ולאחר שהשיגו הצטרפו אליו עוד ערבים והרגוהו במקום". הנאשם הכחיש כל קשר לרצח, וטען באמצעות סניגורו שאילו היה מעורב בו, לא היה נשאר בחיפה אלא בורח. לבסוף זיכה בית המשפט את פארס קוט מן הרצח בשל העדר הוכחות.

לאחר שהסתיים הפוגרום, התכנס פיקוד ההגנה והחליט על פעולת נקמה בכפרים בלד אישייח' וחואסה, שבהם התגוררו רבים מהפועלים של בתי הזיקוק. כוח פלמ"ח ש-מנה 4 פלוגות בפיקוד יוחאי בן נון, הסתער על הכפרים, הרג 60 מתושביהם בלא אבחנה, וזרע במקום הרס וחורבן. עין תחת עין.

לאחר מכן החל השלב השלישי של אירועי הדמים, והפעם - יהודים כנגד יהודים. ההגנה, שראתה באנשי האצ"ל אחראים למותם של עשרות יהודים, חטפה למחרת

סוף בעמוד הבא

לתחנה והשומרים של הלגיון לא נתנו לערבים להתקרב וכך ניצלתי. ביקשתי מהמסגר לרתך את הדלתות שלא יפרצו אותן הערבים. כעבור זמן הופיע משוריין והחל לפזר את ההמון שצר על בית המלאכה. אחד הערבים זרק עוגן על המשוריין. קצין ירה בו והרגו, ורק אז פוזרו הערבים. המשטרה הביאה אותנו למשרד הראשי ואח"כ למשרדי ההנהלה בקרית חיים.

הבריטים מגיעים

הצבא הבריטי שנשלח לעזור, הגיע לבתי זיקוק באיחור ניכר והשליט סדר במקום, לא לפני שהערבים בזזו את רכושם של היהודים: שעוני יד, ארנקים וציוד אישי. התוקפים הערבים פונו באוטובוסים, בלא שנעצרו או נחקרו בעוד 39 קורבנות האסון יחד עם עשרות הפצועים, הועברו במכוניות לבית החולים רוטשילד בכרמל. למחרת הובאו הקורבנות למנוחת עולמים בשיירה ארוכה ועצובה.

בין הקורבנות היה חבר אשדות לשעבר **משה (מנפרד) כהן** בן 34, אביהם של גידי כהן ז"ל ומיקי, יבדל לחיים ארוכים. משה נולד ב-28.9.13 בכפר גהאוס על גבול פולין בגרמניה בשנת 34 עלה לארץ, הצטרף לקבוצת גשר משם לאשדות יעקב שם עבד כרתך ומכונאי. בתקופת המאורעות החל לעבוד מטעם אגד כנהג בצבא הבריטי ואף סיכן את חייו. באחד המקרים עלה רכבו על מוקש והוא נפצע קשה. משהחלים עבר לחיפה והחל לעבוד כרתך בבתי הזיקוק, ולאור נסיונו המקצועי נתמנה למנהל מחלקת הרתכות בבתי הזיקוק. בתקופה זו נשא לאישה את גרטרוד ונולדו להם שני בנים: **מיכאל וגדעון**, שבגיל צעיר הגיעו לאשדות ואומצו ע"י משפחת דב וזלמה שפירא. משה קבור בחלקת בתי הזיקוק בבית העלמין בחיפה. גרטרוד, שנישאה בשנית וגרה באילת, קבורה באשדות.

75 שנה לאירועי בתי הזיקוק - המשך...

למדני את השיר הפשוט על הלחם

למדני את השיר הפשוט על הלחם
ופרוס לי חלק מלחמך,
קחני עם אבק היומיום על השכמ
כשתראני לפניך.

אני שהנחתי לרע יח
לרחץ,

כבר יודעת כי

התפתלה דרכי

ומלכה רב ראשי עכשיו

נרכל -

כבר יודעת כי

התפתלה דרכי

ובאה עד כאן.

חיי וחייך אורות וצללים

מכילים

בצני שבת,

בצני חולין.

לו אחר עלך יד אף אתמול

בצני שבת,

בצני חולין,

עלך ועלי.

למדני את השיר הפשוט על הלחם.

רחל שפירא

את משה בודק (אחד ממשליכי המטען בכניסה לבתי הזיקוק), שהיה חייל זוטרי באצ"ל, וכעבור שבוע נחטף משה לוי, מפקד בכיר באצ"ל בחיפה. בתגובה חטף האצ"ל את ראש המחלקה המדינית של הש"י (שירות המודיעין של ההגנה) בחיפה, בן קמינצקי. בתגובה נגד חטיפה ההגנה שלושה אנשי אצ"ל אחרים, ובהם ידידיה סגל (אחי סבו של העיתונאי עמית סגל) שמצא את מותו בנסיבות מסתוריות כעבור מספר ימים: האצ"ל טען שסגל נרצח על ידי ההגנה בעת החקירה, ואילו ההגנה טענה שהוא נמלט לכיוון הכפר הערבי טירה (טירת הכרמל של היום) שם נרצח על ידי פורעים מקומיים. הפרשה שהיכתה גלים, גרמה להקמת ועדת חקירה ציבורית שלא הצליחה לאשר או להזים אף אחת מגרסאות הצדדים, ומסקנותיה לא פורסמו מעולם.

ועדת החקירה לעניין האסון בבתי הזיקוק, שמסקנותיה פורסמו ב-7.1.48, קבעה כי זריקת הפצצות על ידי אנשי האצ"ל שימשה מניע מידי להתפרצות המהומות ואנו מאמינים שאלמלא זריקת הפצצות לא היה קורה כל אסון וכל השתוללות. בדוח ביקורת פנימי של ההגנה שפורסם ב-25 לינואר 48, נאמר ביו השאר כי אנשי הבטחון האחראים לא העריכו במידה מספקת את חומרת המצב ולא פעלו בקצב מתאים לצורכי השעה וכן לא הוכנו אמצעי הגנה למקרה של סכנה.

אבנרן

תגובה לראיון עם אדוה מנהלת 'נהרא'

ושורה תחתונה: אל לנו לשכוח שענף
הצימרים הוקם לרווחת החברים ולא
החברים קיימים לרווחת ענף.

תרצה הימן

המדרכה שנקמעה

כתבתה של תרצה הועברה למנהלת 'נהרא'
וכן למנהל העיסקי, אך עד סגירת הגליון לא
התקבלה תגובתם.

קראתי בעיון רב את הראיון עם אדוה
מנהלת 'נהרא' בעלון האחרון.
מאד התרשמתי מההישגים של הענף והצוות,
ועם זאת שני נושאים הפריעו לי מאד:

לאורך חלק גדול מהראיון אין מילה אחת
בנושא מערכת היחסים וההשתלבות של
חדרי האירוח עם חיי חברים ותושבים
הגרים באותה שכונה.
למען האמת זה לא הפתיע אותי כי בשנים
בהן אדוה מנהלת את 'נהרא', הייתי פעמיים
חברה במועצת הקהילה ובכל פעם שהובאו
לדיון בקשות מצד חברים הגרים בשכונה
למועצת הקהילה - הנהלת האירוח מעולם
לא התייצבה לדיון, לנסות להגיע להסכמה
עם התושבים בשכונה.

עיקר הבעיות נובעות מקרבת חדרי האירוח
לבתי החברים וזה כולל:

- רעש בשעות הלילה המאוחרות
- ישיבה של משפחות עם מנגלים מתחת
לחלונות השכנים.

- ערסלים מתחת לחלונות החברים.

- שימוש במפוח המעלה לכלוך ואבק לכיוון
חדרי החברים.

- והדובדבן שבקצפת - הריסת המדרכה
הציבורית שקימת עוד לפני ש'נהרא' והצוות
נולדו.

מדרכה זאת שימשה עד היום גם את ילדי
בית כולל 'אלה' וגם את הילדים מרחבי
הקיבוץ כולל ההרחבה, ואותנו החברים
המבוגרים, בדרכנו לספריה, ובעקבות זאת
נערך סיור והובטח שיתקנו את המדרכה אך
גם אחרי למעלה מחודש וחצי זה לא נעשה.

ההנהלה הכלכלית לא רשאת להרוס או
לחסום מדרכה ציבורית באופן מלא או
חלקי. רק אסיפת החברים רשאת לעשות
זאת.

טורת רבות

מיכל פרידר, גיא צליל, אופיר קיים, דורית ברנוף, יניב סדן וצוות האש המסורתית כולל הקופאיות המסורות. אורן ראובני, ארד בן דוד, יונתן חנקיס, שחף שיפר, נערי המטעים: יותם שוחט, יוחאי שוחט, אורי הראל, אור ספיבק, תום אלתר, עודד רווה, אורן חזן, רז קוצוק, ובנוסף, יונתן שטיינדל, עמית רז, אור פרחי, צוות התאילנדים של המטעים.

בשבוע הבא, כפי שכתבתי בתחילת הטור, נחגוג יחד את חג השבועות ונהנה מהשתתפות מכובדת וענפה של רקדנים, קריינים, חקלאים, ביכורי בטן וכלים חקלאיים כמיטב המסורת.

תודה רבה לצוות שמלווה ומפיק יחד איתי את החג: גל מלמוד, לימור לוי, אפרת ירום, נועם שוחט, אלעד סממה, רועי לנדאו, ובנוסף אליהם תודה ענקית למשפחת פונדק: דודו, מור, ירדן, קורן ועופרי. תודה לגלי אלתר, אוולין יוסוב, מייגן שילדס, שיר מנטל, כל הרקדנים והרקדניות, יוחאי שוחט אביגדור שוורץ וכל מי שלוקח חלק בהפקת חג זה.

שוב תודה!

זה באמת לא מובן מאליו, ההיענות, ההירתמות, ההשתתפות והנכונות לסייע ולעזור – והכל באווירה נעימה, רוח טובה והרבה רוח גבית – מרגש מגבש ונותן הרבה כוח!

מאיה אלתר

שבוע הבא, נחגוג יחד את חג השבועות ונהנה מטקס מסורתי שמח ומרגש שכולל ריקודים, שירים, ביכורי בטן ועוד. את הטקס נקיים ביום שבת 4.6 החל מהשעה 17:45 ברחבת דשא בית קרפ. מוזמנים להגיע!

כהרגלי, אני אסכם בקצרה את הארועים האחרונים שהיו לנו בתקופה האחרונה:

את ערב יום הזכרון המסורתי הובילה השנה **תרצה הימן**.

הערב כרגיל היה מכובד ומרגש והיתה נוכחות מרשימה ביותר של הקהילה. למחרת בבוקר נערך הטקס בית העלמין, בהובלת **אדוה מריזן ומורן פולק**.

תודה רבה לכל מי שלקחו חלק בטקסי הזכרון המכובדים: שרהלה שרון, לירון ראובני, יותם בארי, דורון רוזנבלום, חבורת הזמר הגברית, אופיר ונטע קיים, גלי אלתר, דודו אלתר, סתיו הראל, אהובה שטיינברג, לירון ראובני, נועם שוחט, דני שיפר, ברכה פונדק, אילנה פולק, ולמחרת: שאול אלתר, יונתן שטיינדל, יניב ברקן, ענבל אמיתי, בני ובנות שנת המצוות ושכבת ח בהובלת מיכל פרידר.

וכרגיל, במעבר חד, בערב נפגשנו לחגוג את יום העצמאות של מדינת ישראל, אשדות איחוד ומאוחד יחד.

גם פה, היה צוות הפקה שהפיק יחד חג נעים, מרגש ומגבש שכלל השתתפות ענפה מכל שכבות הגיל.

מרגש מאוד היה לקבל כל יום טלפון משכבת גיל אחרת, שמבקשת להשתתף, לתרום, לסייע ולקחת חלק בהפקת החג.

תודה רבה לכל מי שסייע, השתתף והיה שותף בחג זה: יניב אלתר, נריה אפרת, טלי גרוסמן, מיכאל עמר, לימור לוי, אסנת מזרחי, ענבל אמיתי, שירן גאן, אליעד קמרינסקי, מייגן שילדס, תמי עמרני, עידו בר נוף, אוולין יוסוב, יאיר וינטרוב, עדי אזרד, הורי החיילים והחילות, אודי כהן, כל הרקדנים והרקדניות מכל הגילאים, הדגלנים והדגלניות, תמי עמרני, נועם שוחט,

מדוע נעלם ענף התמר בעמק הירדן, וכיצד מצאו פתרון יצירתי בעמק המעינות

משמעותית יותר מפרי התמר. הלולים נקטפים במשך שישה חודשים ומאוחדים בקירור, מה שמאפשר את טריותם לאורך זמן, ומשווקים לקראת סוכות במחירים יפים. למה בעמק שלנו לא חשבו על מהלך דומה? שאלה טובה.

תמרים נמושים במושבה כנרת

אברון

עמק הירדן נחשב בשנות השישים, שבעים, שמונים, תשעים וקצת אלפיים, כאזור קלאסי לגידול תמרים יבשים, בעיקר מהזנים העיראקים, שהגיעו לארץ במבצע חשאי ביוזמתו של בן ציון ישראלי (קב' כנרת) שמאוחר יותר נספה באסון מעגן.

כאשר נכנס לארץ הזן מגיהול הוא הפך עד מהרה לזן מוביל בזכות גודלו וטעמו, וניטעו (באמצעות טכנולוגיה של תרביות רקמה) כמויות גדולות ממנו, בעיקר באזורים בעלי לחות נמוכה יחסית, כמו בקעת הירדן, הערבה וגם בשטחי הרשות הפלשתינאית בגזרת יריחו.

עמק הירדן ניסה להשתלב במגמה הכללית, אלא שהתברר שהלחות הגבוהה (יחסית) של העמק, אינה מאפשרת התייבשות נאותה של התמר, ונדרש שימוש באמצעים מלאכותיים (ויקרים) כמו אשפורה, על מנת להביאו לאיכות הנדרשת, ועמק הירדן שוב נשרך מאחור. ככל שחלף הזמן, ירד הביקוש לזנים הוותיקים שמחיריהם נפלו משמעותית ממחיר המגיהול (שעם הזמן נעקר בעמק), ובשל העדר כדאיות כלכלית, קטנו משקי התמר הקיבוציים ובחלקם אף נסגר הענף לחלוטין. באשדות איחוד נותר זן אחד (ברהי) שעדיין שורד, אך זכות קיומו נבחנת משנה לשנה בהתאם לתוצאות.

כאשר נסעתי לאחרונה על הציר הדרומי של סובב כנרת, נדהמתי לראות עשרות (אולי מאות) דונמים של עצי תמר בוגרים של המושבה כנרת עומדים בשיממונם. פניתי לגל מלמוד שנתן לי את הנתון הבא: בעמק הירדן, כולל המושבה כנרת, נותרו כ-11 אלף עצי תמר שהם כרבע מהכמות שהיתה בעמק לפני עשור. לעומת זאת, בעמק המעינות שם התנאים האקלימיים דומים מאד לשלנו, לא חל שינוי משמעותי במספר העצים. הכיצד? משקי התמר הגדולים של עמק המעינות התמקדו בזן "דרי" (שרבים כמותו נעקרו בעמק הירדן) לטובת לולים (לולי "דרי" מועדפים על ידי העדה החרדית באופן מובהק על פני זנים אחרים) ובמספר משקים (טירת צבי למשל) מרוויחים מלולים

חג שבועות

באשדות יעקב איחוד

שבת 04.06 בשעה 17:45
בדשא בית קרפ

פינת צילום משפחתית
טקס שבועות מסורתי
ביסרי תינוקות
תהלוכת כלים חקלאיים

ראשון 5.6 מ-10:00
על שפת הבריכה

פינת ליטוף
ביסרי פירות וירקות
קרטיבים מרעננים!

מוזמנים להגיע בלבוש לכן

דור חדש בחקלאות – איך עושים את זה?

שהם מכירים ומבינים כמו טכנולוגיות גבוהות, חדשנות, שכר הולם העומד בתחרות עם יתר ענפי המשק וכמובן - תחושת הגאווה שקצת הלכה לאיבוד התעייפה לאחר שנות מאבקים של הדור שלנו לשמר את הקיים"

מתוך דפי המידע "השבוע בתנועה הקיבוצית"

שלח: יונתן אלטר

זמר חד / צמנאל זמר

עאנו בתוך כנור ובליל

עאנו במחול ופסירי

חאנו כי כי טוב הק לו זמר

הק בצליל!

עאנו זמר חד-עלפזרית...

תפילת שדותינו הלהיבה הדאן,

וכרם ואן ירעס פרייט.

פרו עזרינו לולאנו – לבן

טפנו כרנן הינט!

התנועה הקיבוצית ביחד עם הקיבוץ הדתי ומכון "יסודות" שמו לעצמן מטרה לייצר אצל הקיבוצניקים הצעירים מוטיבציות לחזור ולאייש את הענפים החקלאיים שכל כך זקוקים לדם ישראלי צעיר, שייקח את המושכות ויצעיד את החקלאות להישגים בדורות הבאים.

לשם כך נוצרה סדנת חשיבה ושיתוף ציבור בה יתכנסו במליאה וקבוצות עבודה מנהלים ומנהלות עסקיים מרכזי ענפים ומנהלות משאבי אנוש שהנושא בוער בעצמותיהם. מטרת הסדנה היא לייצר נייר עבודה שיהווה קו מנחה לתנועות הקיבוציות ולגורמי השלטון הרלוונטיים להחזרת החקלאות לדור הצעיר.

חיים תבלין, מנהל תחום החקלאות בתנועה הקיבוצית: "אנחנו מתקשים להתמודד עם האתגר של הבאת דור חדש לחקלאות. אין כאן כוונה להאשים צד זה או אחר ובוודאי לא את הדור הצעיר, שגדל לתוך עידן מסכי הטאץ' והסמארטפונים. אנחנו, שחונכנו לעבודת כפיים ואהבת האדמה לא הצלחנו

סדנת חשיבה בנושא:

כיצד נבנה דור חדש בחקלאות?

מה בסדנה?
הצגת נייר המדיניות 'דור חדש בחקלאות' של מכון יסודות
הצגת מתכאים חקלאיים ורצי משק
בנוגע לדור החקלאים החדש
קבוצות עבודה וחשיבה שיתופית באפיין
הבעיה, ובייבוש תמונת מצב עתידית
ובייבוש תוכנית עבודה להתמשך

30 במאי 2022

יום שני, ר"ח באייר תשפ"ב בשעות 14:30-9:30
בבית התנועה הקיבוצית, מתחם GREENWORK
בניין E קומה 2, בקיבוץ יקום

להנחיל זאת לדור הבא. זה הזמן שלנו כחברה שחפצה להמשיך להשתמש באמצעי הייצור שברשותה, לעשות עם עצמנו חשבון נפש ולבחון מחדש כיצד מחזירים את הבנות והבנים שלנו לגאווה היחידה בענף החקלאות. הגאווה בענף תחזור רק אם נצליח לדבר אל הבנות והבנים שלנו בשפה

מי ומה באשדות

השמאלי לא מזוהה. המבוגר מימין למילר הוא חנוך ניב. המידע באדיבות אמנון פז וגל מלמוד.

החיך שבתמונה שייך לסרון שוהם צליל, בתו של גיא צליל, שנבחרה כמצטיינת רמטכ"ל לשנת 2022. שוהם משמשת קצינת רפואה חטיבתית בגזרת מנשה החולשת על אזור ג'נין. מאברוק!!

האיש שבתמונה הוא יענקל'ה מעיין (מזרחי) ז"ל שנפטר לאחרונה בגיל 77. מעיין, התחנך בחברת הנוער של תחילת שנות השישים בהדרכת משה אריאלי ז"ל. "הוא היה בחור נהדר שהיה אהוב על כולם" מעיד אמנון פז "והאבתו הגדולה היתה כדורגל". לימים הפך מעיין למנהלה המיתולוגי של מכבי חיפה שזכתה במספר אליפויות, ולצד אלה עסק בפעילויות עם נוער. גם אחרי שעזב את המשק, התמיד לבוא לבקר את האנשים של אשדות, והתגאה שתקופת חניכותו כאן היתה משמעותית מאד בהמשך חייו. יהי זכרו ברוך!

תמונה לפנתיאון

קט סל אשדות יעקב איחוד עונת 1971/72. עומדים מימין: מייק מילר (מאמן ושחקן הפועל אשדות), גל מלמוד, בארי אופיר, גדי דוד, אמנון פז (מנהל). יושבים מימין: אודי חלק, אורי חלק (בניו של יעקב חלק ז"ל),

מי ומה - המשך...

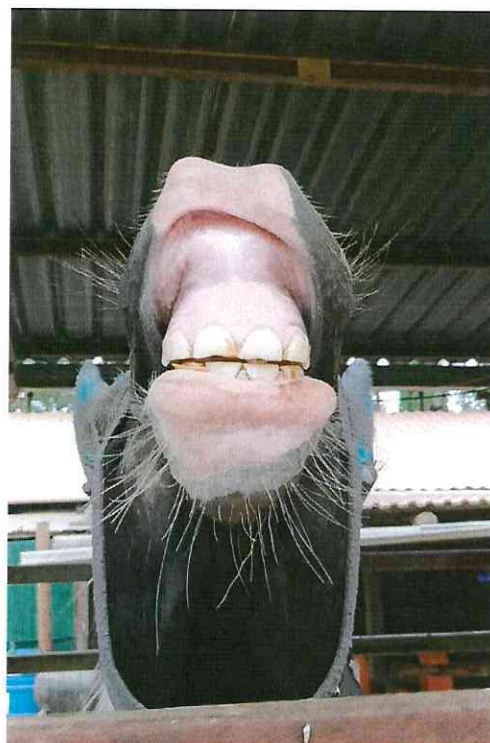

לשדה האבטיח שמול לול ההודנים אצה כנראה הדרך, והוא הקדים את זמנו. כעת מסתבר שההקדמה נובעת ממחלה בקרקע. לשאר חלקות האבטיח שלום.

מגרש המשחקים החדש בסגנון הנינג'ה, שהוקם ממערב לחדר האוכל נפתח לציבור לאחר שעצי הפיקוס העבותים נגזמו למשעי. בתקווה שהלקוחות שברחו למגרש במאוחד ישובו אל כור מחצבתם.

המשך בעמוד הבא

בחזרו מקניה, חידש **ישראל ברקאי** את פניה של האורווה הישנה, והיום היא אחת מפנינות החמד של אשדות. בחולפי שם השבוע לכוס קפה ברקאית, ראיתי מספר גדול יחסית של סוסים וסייחים בתאים, ותהיתי על טיבו של המקום. רוב הדברים שנאמרו לי אינם לציטוט, אבל הם חומר למחשבה, ולא ארחיב מעבר לכך. מי שהיה מעט המום מהמעמד, הוא הסוס שבתמונה, שחשף את שיניו הנאות. את שמו של הסוס איני יודע, אך מברקאי למדתי שסוס שחושף שיניים חשוד כמיוחם...

אחד הסודות הכמוסים של אשדות הוא: מי האיש החמוש במסכה, שנכנס באישון לילה לבתיהן של צעירות, משמיע גניחה קלה ומסתלק. המזכירות ממליצה לנעול את החדרים. אם בפולשים עסקינן, נזכיר שני מיני עופות פולשים שהשתלטו לנו על החצר ועושים בה כבתוך שלהם. הכוונה למיינות ולדרארות.

מי ומה - המשך...

"רפת אלף" - הוא שם שניתן לרפת הראשונה שנבנתה על אדמת דלהמיה באמצע שנות השלושים. במשך עשרות שנים עמד המבנה רחב הידים ללא שימוש הולם. לאחרונה, עם כניסתו של נרי בן פורת לתפקיד מנכ"ל נדל"ן צרכני, הוחלט להפוך את המבנה הוותיק, אך היציב, למבנה להשכרה. גג הפח הדולף הוחלף באיסכורית, המבנה נצבע בצבעי חום בהיר (מיכה סוסן) ובקרוב הוא יושכר כשטחי אחסנה לכל המרבה במחיר.

שקיעות אדומות מה הן מנבאות?

סוף בעמוד הבא

אורנה שמעוני נוהגת לארח בבית איל אישי ציבור ישראליים למפגש ושיחה. האחרון היה שר הרווחה **מאיר כהן** (יש עתיד). את מהלך ההרצאה קטע מספר פעמים חקלאי מהמושבה יבנאל בשם רוני, שהתרעם בדמעות על העוול המתמשך שנעשה לדעתו לחקלאים. כהן שהתרשם מן הדברים, הבטיח להעלותם בישיבה הקרובה של יש עתיד. נמשיך לעקוב

הסופה האימתנית שהתרגשה עלינו בלילה בשבין מוצ"ש לראשון הותירה את רישומה בצורת עצים שבורים, כמו הפילפון הענק הסמוך למגדל המים (אחד מתוך שלושה) אשר קרס אפיים ארצה, כדי לגלות שהוא נשען על משענת קנה רצוף בעובי כמה סנטימטרים, למזלנו לא היו נפגעים או נזק. רק אחרי יומיים, בעקבות שתדלנותו של אליאס רחיל, שפינה את העץ מהמדרכה, סולק העץ. ושוב עולה השאלה: עד מתי תשחק לטובתנו אלילת המזל, והאם וכיצד ניתן למנוע מראש מקרים כאלה.

מי ומה - המשך...

בימים אלה החל השיפוץ בקיר בית-קרפ,
עבודתו של אריק קורן ז"ל. הועמדו פיגומים
ואנו מקווים לדווח על התקדמות בעלון
הבא.

עלון שבועות 1579
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
צילום השער – דובי שושני
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

!nne d

זהו ביתם ההולך ונבנה במהירות של אופיר
וקטיה קיים. אופיר, שבתוקף עבודתו נמצא
הרבה בחו"ל, סיפר לי שבאחד הימים קיבל
הודעה ששני בני מיעוטים מסתובבים באופן
מחשיד באזור הבית. הוא שלח לשם את
הרב"ש לתהות על קנקנם, ואז התברר
שלהגל ל"ג בעומר, השניים נשלחו לשמור על
קרשי הבניין לבל יהפכו מאכלת למדורות...

בלוג
צוות השיווק וההנהלה של לוג יצאו ושב
מתערוכה בפריז ובארה"ב להציג את
הפיתוחים והחידושים של 'לוג'. נקווה
לתוצאות טובות!

